

že by je chtěl svést ke vzpouře), a svědka K-a, že při řeči obžalovaného usnul. Přehlíží však, že pro pojem podněcování, způsobilého vyvolati nebezpečný stav, hrozící právním statkům v § 15 čís. 3 zák. na ochr. rep. chráněným, nezáleží na tom, jaký účinek vyvolalo v konkrétním případě. Proto také výtku neúplnosti podle čís. 5 § 281 tr. ř., spočívající v tom, že rozsudek pominul mlčením výsledky řízení, líčící účinek slov obžalovaného na přítomné osoby, najmě na vojáky, týká se okolností nerozhodných. Pokud obhájce obžalovaného, prováděje při zrušovacím líčení zmáteční stížnost, uvedl, že »podněcování« po rozumu § 15 čís. 3 zákona na ochranu republiky je znakem objektivním, a pokud dovozoval, že pouhé »žvanění« obžalovaného (jak to nazval svědek Dr. F.) nevykazovalo tento objektivní znak, ana závadná slova obžalovaného, pronesená k vojínům, nebyla objektivně způsobilá, podněcovati k vojenským zločinům, což prý vidno z toho, že u vojínů nenastal účinek předpokládaný u pojmu »podněcování«, — nelze mu přisvědčiti. »Podněcování« po rozumu § 15 čís. 3 zákona na ochranu republiky neobsahuje jen znak objektivní, nýbrž obsahuje i subjektivní předpoklad, je tedy znakem smíšeným. Subjektivní stránka nepřichází arci v souzeném případě v úvahu, an byl obžalovaný uznán vinným jen přestupkem opilství podle § 523 tr. zák., k jehož skutkové podstatě stačí, vykazuje-li čin spáchaný v nahodilém opilství na venek veškeré objektivní znaky určitého zločinu (srov. plen. rozhodnutí čís. 3145 sb. n. s.). Z dalších vývodů obhájcových je zřejmo, že obhájce dovozuje objektivní a abstraktní nezpůsobilost výroků obžalovaného, vyvolati u posluchačů účinky, jimž chce zákon čeliti ustanovením § 15 čís. 3 zákona na ochranu republiky, — zase jen z toho, že v souzeném případě tyto účinky nenastaly. Tu stačí odkázati na to, co řečeno v této příčině již shora.

Čís. 4146.

Nutným předpokladem zločinu podle § 153 tr. zák. jest porušení tělesné neporušenosti, které již podle obecného významu pojmu »poškození na těle« vyžaduje jisté patologické změny v postižené části těla; pro tento pojem nestačí začervenatost tváře (červené otisky prstů) provázející ránu políčkem.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1931, Zm I 345/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmáteční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského trestního soudu v Praze ze dne 18. března 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého uškození na těle podle § 153 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmátečný a vrátil věc soudu první stolice, by ji znova projednal a o ní rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje jako důvod hmotněprávní výtky nedostatku náležitosti objektivní skutkové podstaty zločinu podle § 153 tr. zák., že rozsudek nezjišťuje poranění policejního inspektora Karla K-a

obžalovaným; přehlíží, že rozsudek skutkově zjišťuje, že obžalovaný lehce poranil policejního inspektora Karla K-a, udeřiv ho do obličeje, až měl na tvářích červené otisky prstů. To, že rozsudek zjištění o lehkém poranění onoho veřejného úředníka dovozuje jen z toho, že měl na tvářích červené otisky prstů, o nichž svědek Karel K. jen uvedl, že trvaly do druhého dne a pak zmizely, nasvědčuje tomu, že nalézací soud patrně (a to mylně) vycházel z právního názoru, že viditelné známky činů obžalovaného, začervenání tváře s otisky prstů, dostačují již o sobě k pojmu »ublížení na těle« ve smyslu § 153 tr. zák. Pojem ten není totožný s pojmem poškození na těle podle § 411 tr. zák.; i když pachatelův útok nezanechal viditelné známky a následky v § 411 tr. zák. předpokládané, může přivoditi napadenému ublížení na těle ve smyslu § 153 tr. zák. Přísnější hledisko pro útoky proti bezpečnosti těla tu zákonem zaujaté z důvodů povahy osob v § tom vyjmenovaných a jejich ochrany nedovoluje však zase do té míry upřílišněný výklad tohoto zákonného znaku, by »ublížení na těle« splynulo zcela s pojmy »zlého nakládání« ve smyslu § 496 tr. zák., »porušení povinné úcty skutkem« podle § 525 tr. zák. a »urážky veřejných úředníků« podle § 312 tr. zák. Začervenání tváře, červené otisky prstů jsou pravidelným zjevem provázejícím ránu políčkem, aniž lze tvrditi, že každý políček toho druhu přivodí poškození na těle. Podle stálé judikatury zrušovacího soudu jest nutným předpokladem zločinu podle § 153 tr. zák. porušení tělesné neporušenosti, které již podle obecného významu slova »poškození na těle« v § 153 tr. zák. použitého (an Körper beschädiget) vyžaduje jisté patologické změny v postižené části těla (srov. rozh. nejv. s. sb. č. 3224). Výsledky řízení před nalézacím soudem ve směru tom však nic nepraví, svědek K. se vůbec nevyjádřil, zda měl pocity bolestivosti, jakého stupně a po jakou dobu, ani, zda tu byly známky nasvědčující nejen začervenání tváře, nýbrž i »poškození« těla, ať již jen pokožky neb aspoň podkožního vaziva a pod. Třebaže mluvil o »poranění«, které mu obžalovaný způsobil, vysvětlil při hlavním přelíčení toto své udání oněmi otisky prstů a výslovně podotkl, že »nějakého zranění neutrpěl«. Ono právní hledisko na náležitosti skutkové podstaty zločinu podle § 153 tr. zák. při takovém svědectví K-ově, jež nalézací soud jedině vzal za důvod svého rozhodnutí, nepřipouští však vůbec logicky skutkový závěr, k němuž dospěl nalézací soud: že totiž obžalovaný policejního inspektora K-a lehce poranil. Vytýká tudíž zmatečnou stížnost rozsudku právem, že svědectví K-ovo o červených otiscích na tvářích není dostačujícím důkazem poranění.

Čís. 4147.

Zákaz § 32 zák. č. 123/1920 (§ 2 zák. č. 124/1920) sb. z. a n. týká se jakéhokoliv čepování a podávání nápojů obsahujících alkohol, i poskytování jich zadarmo, a trvá po celý den volební.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1931, Zm I 464/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Čes-